

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. november 17.
(csütörtök)**

Szepesy László

FORDULJ ATYÁDHOZ!

Énekek: 130, 214,1-3.9-10

Alapige: Máté 7,9-11

„Avagy ki az az ember közületek, aki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad neki? És ha halat kér, vajon kígyót ad-e neki? Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?!”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy ezen a zsoltáron keresztül is az evangéliumot hirdetted nekünk. Szerettük volna hittel énekelni, őszintén gondolva mindazt, amit elénk adtál ebben. Szerettünk volna őszintén bűnvallást tenni, megvallani azt, hogy nagy mélységben vagyunk Nélküled, és még gyermekeidként is a bűn lehúzó bennünket. Naponként számtalan alkalommal rávesz minket az engedetlenségre, elfordítja a szívünket Tőled, és saját magunk felé fordítja, önmagunkban vagy emberekben bízunk, ahelyett, hogy egyedül Hozzád fordulnánk, és Beléd vetnénk bizalmunkat. Urunk, ha valóban bűneink szerint ítélnél meg bennünket, egyikünk sem állhatna meg Előtted, egyikünk sem felelne meg a Te tökéletes, szent, jó akaratodnak. De köszönjük, hogy mégis bízhatunk Benned Krisztusért, és hogy Óáltala mentesz ki bennünket minden bűnünkből, szerztél engesztelést a golgotai keresztfán, és adod meg azt a kegyelmet, hogy óemberünket megtagadva, azt öldökölve az új ember szerint igyekezzünk élni, Neked odaadni magunkat. Köszönjük, hogy a mai nap folyamán is velünk voltál ebben a küzdelemben, köszönjük minden áldásodat, minden kegyelmedet.

FORDULJ ATYÁDHOZ!

És szeretnénk kérni, hogy ezen az órán, még ha testileg fáradtak is vagyunk, de lelkileg segíts felfrissülve Hozzád fordulni, menekülni, kiáltani, Benned bízni és hinni. Szeretnénk kérni, hogy az élő ige által most is formálj bennünket Krisztushoz egyre inkább hasonlóvá. És szeretnénk, ha nemcsak az értelmünket, nemcsak az érzéseinket, hanem valóban teljes szívünket, valónkat szólítanád meg, és formálnád át úgy, hogy holnaptól mást akarjunk, a Te útjaidat megértve, azok szerint igyekezzünk beosztani időnket, cselekednünk, és valóban mindenben Téged szolgálunk. Ezért kérjük, hogy támogass bennünket, az ígét tedd gyümölcsözővé bennünk, Te vagy az, aki az életet és a növekedést adod. Ezt kérjük ma is.

Így áldj meg bennünket Krisztusért, az Ő áldozatáért, a golgotai keresztért!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus az előző igeversekben imádságra szólít fel minket. Mindenki által ismert parancs ez, sokat emlegetjük: *„kérjétek és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitvatik nektek”*. Ez a felszólítása minden helyzetben lévő embernek szól. Azoknak a hívőknek is, akik jól tudják, hogy mi kellene nekik, mert Isten ígéből megértették. Azoknak, akik meg tudják magabiztosan fogalmazni összeszedett mondatokban kéréseiket, és belátják, hogy milyen jóra van szükségük, de maguktól nem tudják megszerezni, azok is bátran kérhetik Istent, hogy adj nekünk. *„Kérjétek, és adatik.”*

De nem csak azok mehetnek Isten elé, akik jól tudják, hogy mi kell nekik. Sőt! Krisztus azokat is imádságra szólítja fel, akik bizonytalanok, akik nem tudják igazán, hogy mire van szükségük. Nem tudják, hogy mi legyen a következő lépés az életükben, fogalmuk sincs, hogy merre és hogyan tovább. Választaniuk kell, és nem tudják, melyiket. Néha azt sem tudják, hogy milyen segítségre van szükségük, csak érzik, hogy valaki kell, az Úrnak közbe kell szólnia, világossá kell tennie, meg kell velünk értetnie az Ő akaratát. Az ilyen keresőket is Urunk Istenhez irányítja. Azt mondja nekik: menjétek mennyei Atyánkhoz, és keressétek Nála az útjaitokat, keressétek Nála a válaszokat. Keressétek az Ő akaratát, országát, parancsait, és megértitek, hogy hogyan tovább, megtaláljátok azt, amire szükségetek van.

Gyakran előfordul azonban az is, hogy tudjuk, milyen áldásra lenne szükségünk, de folyamatosan akadályokba ütközünk. Falakba, amelyeket nem tudunk kikerülni vagy átugorni, zárt ajtókbá, amelyek megakadályoznak minket abban, hogy tovább léphessünk és előrébb jussunk. Krisztus ebben a helyzetben is felszólít minket arra, hogy legyünk kitartóak, és zörgessünk mennyei Atyánknál, Ő képes minden ajtót megnyitni, minden

akadályt megszüntetni előttünk a rendelt időben, az Általa jónak látott időben.

Igen ám, mondják néhányan, mi kipróbáltuk ezt, imádkoztunk, és mégsem tapasztaltuk meg, hogy adatott volna, vagy megtaláltuk volna, vagy hogy megnyitott volna. Mit mondanak az ilyen emberek? Azt mondják, hogy nem tudnak hinni Krisztus ezen ígéreteinek, mert számon kérik Istentől, hogy Uram, én próbálkoztam imádkozni, de Te nem adtad, kerestem, de nem találtam, zörgettem kitartóan, hosszan, és nem nyitottad meg. Úgy beszélnek Krisztus ezen ígéreteiről és felszólításáról, mintha ezek nem működnének, mintha elromlott volna az, amit itt Krisztus ígér. Azonban az is lehetséges, Testvérek, hogy csak mi értjük félre azt, amit Isten az imádsággal kapcsolatosan mond nekünk ebben a néhány igeversben. Mást vártunk, és ezért nem vettük észre azt a jót, amit kaptunk. A kettő nem mindig ugyanaz: néha mást vár az ember, mint amit Isten elkészít számára.

Akárhogy is gondolkodunk, azt mindig is az imádság alapjának kell tartanunk, azaz hinnünk kell, hogy Isten, mint mennyei Atyánk, jó dolgokat akar, és ad is nekünk, mert egyedül csakis Ő adhat, mivel Őtőle származik minden jó ajándék az életben. Minden jó Tőle származik. Ez az imádságnak olyan alapja, amit ha megkérdőjelezünk, akkor nem fogunk imádkozni. Tehát ha nem bízunk abban, hogy Isten az, aki a jót adhatja és akarja is adni nekünk, akkor az imádságunknak nincs alapja. Akkor hébe-hóba, 1-1 bibliaórán, imaközösségben röviden imádkozunk, hogy ne lógjunk ki a sorból, de csendességeink során, otthonainkban, étkezéseink során gyakran elmarad a könyörgés, mivel nem hisszük őszinte szívből, hogy minden jó az Úrtól származik, Őtőle kapjuk és Őtőle kérjük. Akkor sem kérni, sem megköszönni nem fogunk semmi jót az Úrnak. Imádságunk intenzitása, őszintesége, hálaadásunk gyakorisága ezen a hiten alapszik, hogy Isten, mint szerető Atyánk, csak jót ad nekünk, és akar is adni nekünk.

Ezért, hogy ezt a hitünket még inkább erősítse, Krisztus alapigénkben arra mutat rá, hogy milyen bensőséges, szeretetteljes kapcsolatban lehetünk az Úrral, és ebben Ő milyen örömmel fejezi ki irántunk való szeretetét abban, hogy jó dolgokat ad nekünk, hogy megajándékoz minket. Mert egy édesapának fontos és örömteli dolog látni gyermekeit örülni, fontos neki, hogy megajándékozza őket hasznos és jó ajándékokkal. Egy édesapa, aki szereti a gyermekeit, ebben örömét leli. Azért, hogy ezt ne csupán megértsük, hogy Isten ilyen szerető Atyaként tekint ránk, hanem hogy ezt el is higgyük, és ebben igazi örömünk és boldogságunk legyen, hogy az Atya napoként megajándékoz bennünket az Ő kegyelmével és szeretetével, Krisztus erre világít rá, hogy Isten nekünk Atyánk. Nekünk nagyon bensőséges kapcsolatunk alakulhat ki az Úrral. Tudom jól, hogy ez egy olyan krisztu-

FORDULJ ATYÁDHOZ!

---

si üzenet, amit már több ezerszer hallottunk, de hadd hívjam fel a Testvérek figyelmét rá, hogy pont ezért, mivel ilyen sokszor hallottuk már ezt, gyakran kiüresedik és elcsépeltté válik ez az evangéliumi örömmüzenet, hogy Isten nekünk Atyánk. Halljuk, hogy Isten mennyei Atya, és sajnos a szívünk nem reagál semmit. Nem mozdul rá, nem melegszik fel ennek a kapcsolatnak az örömetől, nem mozdul, hogy kifejezze az Atya iránti szeretetet, a viszonzszeretetet, nem érzi át saját méltatlanságát, hogy én hogyan lehetek ennek a tökéletesen szent Istennek a gyermeke. Egyszerűen halljuk ezt az örömhírt, és túllépünk rajta, megszokjuk, mint amit az ember nagyon-nagyon sokszor emleget. Pedig sosem szabadna ezt megengedni magunknak, hogy így érezzünk, és így reagáljunk erre, hogy Isten a mi Atyánk. Krisztus sem tette ezt soha, azért merem ezt mondani. Mert Ő az Atya kifejezést – amikor itt az imádságról beszél – nem használta egyszerű, eldobható címkeként. Van ilyen, amikor egy kifejezés olyan üressé, eldobhatóvá válik. Neki, mint az egyszülött Fiúnak, ez az egyik legnagyobb, legörömtelibb, legbensőségesebb igazság az életében, hogy az Isten Atya. Ő, mint Fiú, mindig örömet leli ebben. Amikor az Atyáról beszélt, mindig az Általa legjobban szeretett személyről beszélt. Amikor Róla tanított valamit, az Számára mindennapi tapasztalat és valóság volt, hogy az Atya ezt vagy azt teszi. Amikor az imádsággal kapcsolatban is tanít minket arra, hogy úgy forduljunk Istenhez, mint Atyánkhoz, akkor e mögött ott volt az a személyes tapasztalata, hogy Ő mennyiszor beszélt az Atyával, hányszor imádkozott Őhozzá. Az evangéliumi beszámolók sokszor említik azt, hogy Krisztus még kora hajnalban is felkelt, hogy imádkozhasson, vagy éjszakákat töltött azzal, hogy az Atyával beszélt. És arról is beszámolnak az evangéliumok, hogy az Atya mindig meghallgatta azt, amit a Fiú kért. Mindig. Még meg se történt a dolog, de Krisztus már hálát ad az Atyának, hogy köszönöm, Uram, hogy meghallgattál. Nem érzélgős hasonlóságról van tehát alapigénkben szó, hogy Isten lehet olyan, mint egy atya, hanem megtapasztalható valóságról, hogy Isten a mi mennyei Atyánkként szeret bennünket. Pont ezért azt feltételezni és mondani Róla, hogy nem hallgatja meg az Ő gyermekének az imádságát, vagy hogy jó helyett valami rosszat adna neki, Testvérek, ez nem csupán képtelenség, hanem egyenesen rágalom, Isten elleni rágalom. Mert ha Isten a mi Atyánk, akkor Ő soha, és vegyük szó szerint, hogy soha nem ad nekünk rosszat, még akkor sem, amikor büntet, akkor sem, amikor int, az is jó nekünk. És miért? Mert Ő a mi szerető Atyánk.

De akkor mégis hogyan feltételezhetjük azt, hogy kérünk ettől az Atyától valamit, és Ő nem ad nekünk jót? Nagyon egyszerűen úgy feltételezhetjük ezt, hogy Istent lerángatjuk a mi saját szintünkre, emberként gondolunk rá. Olyannak képzeljük Őt el, mint egy ember. És Krisztus erre is

rámutat: összehasonlítja az Atyát az édesapákkal. Azt hisszük Róla, hogy Ő is úgy viselkedik, mint a mi szüleink, mint egy átlagos apa. Ezért Krisztus a folytatásban arra mutat rá, hogy ez nem igaz, Isten nem olyan, mint bármelyikünk. Mennyei Atyánk összehasonlíthatatlanul jobb, mint a mi földi apáink, vagy mint amilyen apák mi vagyunk, és messze biztosabb dolog, hogy Ő jót ad nekünk, mint ahogyan azt édesapáink tették. Ezt a kijelentést vegyük nagyon komolyan, hogy Ő sokkalta többször és bizonyosabban ad nekünk jót, mint a szüleink. Lehet, hogy sok jó példa jut eszünkbe, amikor az apaságra gondolunk, lehet, hogy a saját édesapánk jut eszünkbe, vagy láttunk a környezetünkben nagyon jó példát, milyen is egy szerető, gondoskodó édesapa. Össze is gyűjthetnénk az összes elképzelhető dolgot, hogy mi minden jót tehet egy édesapa a gyermekével. Elkezdhetnénk sorolni: időt szán a komoly beszélgetésekre velük, de jut ideje a játéokra, és szabad így fogalmazni: a bolondozásra is a gyerekekkel. Fontos számára, hogy gyermekei igét halljanak, és azon keresztül megismerjék Megváltójukat, Jézus Krisztust, ezért a munka mellett egy édesapa veszi a fáradságot, hogy családi áhítatokat, közös bibliaolvasásokat és imádságokat tartsanak otthon. Amikor kell, tud nemet is mondani az olyan kérésekre, amik árthatnának saját gyermekeinek. Akkor is megteszi ezt szeretetből, amikor tudja, hogy ez népszerűtlenséggel jár. De mivel nem a saját népszerűségét nézi, hanem gyermekeit szereti, áldozatot is tud vállalni értük. Tud adni figyelmet, segítséget, bátorítást, de szeretettel kész inteni és feddeni is, amikor kell. Sorolhatnánk ezeket a dolgokat, és millió konkrét példát szedhetnénk össze, hogy a mi édesapáink hogyan szerettek bennünket, de higgyük el, Testvérek, hogy még akkor sem érhetnénk mennyei Atyánk nyomába. Ha összeszednénk a világ összes jó dolgát, amit édesapák valaha is tettek ebben a világban, mindaz csak annyit jelentene mennyei Atyánk jóságához képest, mint egy kiskanál víz a végtelen óceánhoz képest. Higgyük el, hogy Ő sokkalta jobb mindannyiunknál. Krisztus ezt akarja a szívünkre helyezni: a mennyei Atya mindenkinél jobb!

Őbenne nincs semmi gonoszság, mint a földi édesapákban. Krisztus erre külön felhívja a figyelmünket. Mert azt mondja: *„Ha azért ti gonosz léteketek tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek Tőle?!”* Jézus Krisztus tisztában volt azzal, és legyünk mi is, hogy a földi apák egyszerűen bűnös emberek. Még a legjobbnak látszók is. Ezért van az, hogy a Biblia többször is nemcsak a mennyei Atya és a földi apák közötti hasonlóságra hívja fel a figyelmünket, hanem a közöttük lévő különbözőségekre is (pl. Zsidók 12,9-11, Máté 5,48). Jézus Krisztus tehát nem csupán azzal bátorít minket, hogy pusztán azt mondja: Isten a te Atyád, hanem tovább viszi a gondolatot, elmélyíti azt annak kimondásával, hogy Isten mindig jobb,

FORDULJ ATYÁDHOZ!

---

mint a te földi édesapád, mert minden földi atya gonosz, Isten pedig nem. Kicsit megütközhetünk ezen a kifejezésen, szóhasználaton, hogy Jézus azt mondja, hogy gonosz, „*ti gonosz léteitekre*”, mert Jézus látszólag nagyon nyersen fogalmaz, nem hízelgő módon. De, Testvérek, ne botránkozzunk meg ezen. Ez az ige világos és jó példája és bizonyítéka annak, hogy Jézus Krisztus is vallotta és tanította az emberek egyetemes bűnösségét. Minden ember eredendően bűnösen születik. Feltételezi, hogy még a saját tanítványai is mind gonoszak, mert nekik mondja, hogy „*ti gonosz léteitekre tudtok*” jót adni. Ezért nem választott lágyabb, jobban csengő, az egónkat jobban simogató kifejezést a gonosz szó helyett (szegények gyengék vagy erőtlenek). Krisztus egyszerűen azt mondja tanítványainak, hogy gonoszak. Gonoszak vagytok. Ezt jó magunkra venni, Testvérek – nem a másiktól feltételezni –, rólunk mondja ezt Urunk.

Ez a gonoszság azonban Istenben nincs meg. Pont ezért figyelmeztet minket Krisztus, soha ne engedjük, hogy a saját édesapánkkal kapcsolatos tapasztalataink korlátozzanak minket Isten atyavoltának megértésében. Ne vonjunk párhuzamot. Inkább gondoljunk arra, hogy Istenben nincsenek meg azok a bűnök, korlátok, gyengeségek, amelyek édesapáinkban megvoltak vagy még vannak.

Urunk azonban arra is rámutat, hogy még az elesett, bűnös apák is kapnak annyi kegyelmet az Úrtól, hogy jó dolgokat tudjanak adni gyermekeiknek. Mert ez is Isten ajándéka, hogy a gonosz jót tud adni. Természetesen nem mehetünk el a mellett a tény mellett sem, hogy vannak rettenetes édesapák, akik bántalmazzák gyermekeiket. De Krisztus nem őket tekinti az átlagnak, mert az Úrnak hála, ők vannak kevesebben. Mert Isten kegyelmének munkája az a világon, hogy a legtöbb apa számára fontos gyermekeinek jóléte, még akkor is, ha nem tudják, hogy mi az, ami igazán jó a gyermekeiknek. Mert vannak ilyenek: apák szeretik a gyermekeiket, de nem tudják, hogy mi a jó nekik, és ezért rosszat adnak. De Isten mindig jobb náluk. Benne ugyanis nincs semmiféle gonoszság. Ezért erős ez az érv, amit itt Krisztus mond: hogyha földi édesapád jó dolgokat adott neked (vagy még ha nem is adott jó dolgokat!), akkor is mennyei Atyád mennyivel inkább ad jót – mindig jót azoknak, akik kérik Tőle, hiszen Ő mindeneknél jobb. Ő maga a jóság forrása, Ő maga a szeretet, Ő maga a bölcsesség, Ő az igazság, pont ezért tudja, hogy mit, mikor és hogyan kell nekünk adnia. Benne a tökéletes Atyát lássuk.

Van itt egy másik bátorítás is számunkra az Igében. Korábban, a 8. versben Krisztus azt mondta: „*aki kér, mind kap*”. A mindenki szó hangsúlyos ebben a mondatban. Ha Jézus azt mondja a tanítványainak: gonoszok vagytok, akkor ez azt jelenti, hogy az egyetlen ember, aki Istenhez tud fordulni imádságban – és lehet, hogy most itt botránkozóan fogalma-

zok, de szándékosan –, az csakis Isten gonosz gyermeke lehet. Mert egyszerre áll meg ez a két bibliai igazság, hogy egyrészt Isten gyermeke lehetsz Krisztus kegyelme által, másrészt viszont ebben a földi életben még a gonoszság is megvan benned és bennem. Más szóval hadd fogalmazzam meg, hogy mit jelent ez: még azután is, hogy Isten befogadott az Ő családjába, a bűn benned marad. De Jézus mégis azt mondja mindezek ellenére, hogy mindenki kap, aki kér, azaz Isten minden gonosz gyermeke! Ne higgyük tehát, hogy gonoszságunk megakadályozza az Urat abban, hogy meghallgassa imádságainkat, és jót adjon nekünk. Isten nem az Ő jó, szófogadó, engedelmes és pedáns gyermekeit hallgatja meg csupán (mivel ilyen tökéletes ember nincs is), hanem az Ő bűnös gyermekeit, a tékozló fiúkat, a bűnös vámszedőket és a többieket.

Miért teszi ezt? Mert Ő szerető Atyánkká lett, Ő döntött így, Ő akarta ezt. Azt jelenti ez, hogy bátran bízhatunk Isten jóságában, mert Ő már a mi Atyánkká lett, azaz minket az Ő gyermekeivé fogadott. Isten jó dolgokat ad nekünk, mint gyermekeinek, mert már megadta nekünk azt az ajándékot, hogy gyermekeivé lehessünk. Az a kiváltság, hogy reménykedhetünk Isten jó ajándékaiban, annak a következménye, hogy Isten már megadta nekünk, hogy a gyermekeivé lehetünk. Mert tudjuk, hogy Isten fiának lenni kiváltság, ajándék, amelyet akkor kapunk meg, amikor Jézushoz jövünk (János 1,12). Jézus azt mondta a farizeusoknak a János 8,42-ben: *„Ha az Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem.”* De Isten nem volt az ő Atyjuk, elutasították Jézust. Tehát nem mindenki Isten fia. De ha Isten önként tett minket fiakká, gyermekekké, ezzel a kegyelemmel megajándékozott minket, akkor mennyivel inkább megadja nekünk mindazt, amire szükségünk van? Mit mond Pál apostol a Róma 8,32-ben? *„Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna Vele együtt mindent minékünk?”* Ha a legnagyobbat megadta nekünk: Krisztust, és Átala ezt a kiváltságot, hogy gyermekek lehetünk, akkor hogy kételkedhetünk abban, hogy Isten minden gyakorlatias, hétköznapi jót megad nekünk?

Ezzel az ígével jutunk el minden imameghallgatás alapjához, Jézus Krisztus golgotai keresztjéhez. Mert a Biblia határozottan azt tanítja nekünk, hogy Jézus Krisztus keresztje minden imádságunkra adott válasz egyetlen alapja. Azért válaszol Isten, mert Krisztus meghalt értünk. Azért remélhetünk imameghallgatást, mert Ő önmagát adta értünk. Azért hívom fel erre a figyelmet, mert Isten gonosznak nevez minket, és mégis azt mondja, hogy Isten gyermekei vagyunk. Hogyan lehet az, hogy a gonosz embereket egy teljesen szent Isten örökbe fogadja? Hogyan képzelhetjük el magunkról, hogy Isten gyermekei vagyunk, miközben naponként szaporítjuk a bűnöket? Hogyan gondolhatjuk bűneink tudatában azt, hogy

FORDULJ ATYÁDHOZ!

---

nem azt kapjuk, amit érdemlünk, és vádoljuk ezzel Istent, hogy Te valami jót visszatartasz tőlem? A bűn Isten igazsága szerint büntetést érdemel. Mégis hogyan remélhetjük azt, hogy valamit kérünk Istentől, és jót ad nekünk, hogyan várhatjuk azt, hogy kapjunk Tőle egyáltalán bármit is? Isten nem köteles velünk jót tenni. Ezt a bűnnel már eljátszottuk. Őt semmi nem kényszeríti arra, és nem is vonhatjuk Őt felelősségre, hogy miért nem adta nekem ezt vagy azt a jót. Ő nem adósunk. Mi vagyunk az Ő adósai. Milyen alapon merhetünk bízni abban, hogy a kéréseinket úgy hallgatja meg, mint a szerető atya gyermeke kérését?

Jézus többször is válaszolt ezekre a kérdésekre az Ő igéjében. Tudjuk ezeket a válaszokat. *„Az embernek Fia nem azért jött, hogy Néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltságul sokakért”* (Máté 20,28). Életét adta, hogy megváltson minket Isten haragjától, és olyan gyermekek helyébe tegyen minket, akik csak jót kapnak a mennyei Atyától. Hisszük mi ezt? És az imádságaink tükrözik ezt? A Máté 26,28-ban ezt mondta az utolsó vacsora során: *„Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.”* Krisztus vére miatt bűneink bocsánatot nyernek, ha hiszünk Őbenne. Ezért van az, hogy bár Jézus gonosznak nevez bennünket, mi mégis Isten gyermekei lehetünk, és számíthatunk rá, hogy jót ad nekünk, ha kérünk Tőle. Nem a mi érdemeink alapján, nem az engedelmisségünk, nem a nagy hitünk, hanem Krisztus engedelmissége alapján, az Ő áldozatáért. Jézus Krisztus halála az alapja Isten minden ígéretének és az összes imára adott válasznak, amit valaha kapunk. Ezért mondjuk gyakran az imádság végén, hogy „Jézus nevében”, mert minden Őtőle függ. Ezért se felejtünk el folyamatosan hálát adni Őneki, mert minden jót csakis Átala, Érte és Rajta keresztül kaphatunk meg.

Higgyük el azt is, hogy mennyei Atyánk jót ad, mindig. Csak jó dolgokat. A Biblia ilyen szélsőségesen fogalmaz: csak jót ad neked Isten. Még ha nem is így érzed, még ha nem is látod, de Isten nem tud rosszat adni. Nem ad kígyót és követ gyermekeinek. A 7-8. vers nem azt jelenti, hogy kérjétek bármit, és pontosan azt kapjátok, amit kértek, amikor kéritek, és ahogyan kéritek. Krisztus nem ezt mondja, ez az ige nem ezt jelenti.

Ha egyben nézzük a 7-11. verseket, akkor megértjük, hogy Urunk azt mondja, hogy amikor kérünk, keresünk és kopogtatunk – amikor rászoruló gyermekként imádkozunk mennyei Atyánkhoz –, Ő azt meghallgatja, és jó dolgokat fog adni. Néha azt, amit kérünk. Néha akkor, amikor kérjük. Néha pont úgy, ahogyan szeretnénk. Máskor pedig valami jobbat ad, többet ad, olyankor, amikor annak rendelt ideje van, és úgy, ahogyan tudja, hogy az nekünk jobb. Merjük a gyermeki éretlenségünket belátni, Testvérek, hogy egy gyermek nem mindig tudja azt, hogy mire van szüksége,

és mit kell kérnie az édesapjától, csak elmondja neki a bajt, de tudja, hogy az édesapja felnőtt, ami alatt azt érti, hogy érettebb gondolkozású, bölcsebb, nagyobb rálátása van a dolgokra, jobban tudja, mi a megoldás. Merjük mi így rábízni magunkat mennyei Atyánkra?

Tudom jól, ez nagyon sokszor próbára teszi a hitünket. Az enyémet is, és mindannyiunkét. Mert ha azt gondoltuk volna, hogy valami más jobb lenne nekünk annál, amit Isten ad, akkor eleve azt kértük volna, de mi ragaszkodunk a saját jó elképzeléseinkhez. De fontos mindig észben tartanunk – és ez is egy hitpróba –, amit előbb mondtam, hogy mi nem vagyunk Isten. Nem vagyunk végtelenül bölcsek, nem vagyunk végtelenül igazságosak és igazak, nem vagyunk végtelenül erősek, és nincs bennünk kifogyhatatlan szeretet. Ezért nagy kegyelem nekünk és az egész világnak, hogy nem kapunk meg mindent, amit kérünk. Jaj lenne a világnak, ha Isten mindent megadna, azt, amit az emberiség kér Tőle. Krisztusért viszont miénk a fiúság, miénk az örök élet, miénk minden áldás, miénk Isten kegyelme, védelme és szeretete, azaz minden, amire szükségünk van.

Miért mondja el Krisztus ezt a hasonlatot? *„Avagy ki az az ember közületek, aki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad neki? És ha halat kér, vajon kígyót ad-e neki?”* Miért teszi fel ezt a kérdést? Azért, hogy válaszoljunk. Hogy őszintén megalázkodjunk, és belássuk a mennyei Atya jóságát. Leegyszerűsítve, lerövidítve: azért mondja el ezt a hasonlatot Krisztus, hogy te is, én is imádkozzunk, mint gyermekek a mi mennyei Atyánkhoz. És mint gyermekek imádkozzunk. Ne kerüljünk távolabb az Úrtól, ne legyünk csak szolgái, ne legyünk csak úgy Vele egyet értők, ne legyen rideg távolságtartás közte és köztünk. Mindig mint gyermekek. Gyermeki közelséggel, bizalommal és hittel forduljunk a mennyei Atyához.

Hallgassunk Krisztus felszólítására, parancsára, és merjünk imádkozni az Úrhoz, kérjünk, keressünk, zörgessünk, és bízunk abban, hogy mennyei Atyánk minden szükséges jót meg fog adni nekünk. Merjük várni azt, hogy szerető Atyánk jót tesz, mint ahogy egy gyermek is vár arra, hogy az édesapja mit válaszol a kérdésére, vagy mit tesz az ő kérésére. És merjünk hosszan várni. Még akkor is, ha pillanatnyilag sürgősnek érezzük a dolgot, vagy nem tudjuk elképzelni, hogy mi lehet a megoldás. De mivel Ő az Atyánk, és minket gyermekeivé tett, ezért merjük várni azokat a jó dolgokat, amiket Ő készített el számunkra. Isten Szentlelke segítsen ebben minket, munkálja bennünk ezt a gyermeki lelkületet újból és újból. Az Ő kegyelme az, ami által ez lehetséges, és Krisztus azért szólít fel erre, mert Ő ezt valóban ki is akarja munkálni, magához hasonlívá akar tenni minket. Utaltam rá: Ő mint Fiú, tökéletesen boldog és bízik az Atyában, és a Vele való kapcsolatban. Efelé akar vezetni bennünket is! Isten Lelke adja ezt meg nekünk!

Imádkozzunk!

Szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által, először szeretnénk annak megvallásával jönni Eléd, hogy méltatlanok vagyunk ilyen szeretetkapcsolatra, ilyen kegyelemre, hisz ahogy rámutatsz arra, úgy igazat is adunk Neked abban, hogy gonoszság van bennünk. Nagyon gyakran elhagyjuk a Te utaidat, ígéretet hagyjuk a földre esni, bántóan tudunk szólni, lenézően viselkedni, vagy éppen csak közömbösek lenni. Úgy élünk, gondolkodunk, hiszünk, ami nem méltó Hozzád. És Te mégis arra méltatsz bennünket Krisztus áldozata révén és az Ő kegyelme által, hogy gyermekeidnek hívsz minket, azzá fogadtál, és ez elvégzett dolog. Efelől bizonyosak lehetünk. Senki nem ragadhat ki minket a Te kezedből. Senki nem változtathat azon, hogy örököséiddé lettünk, miénk a bűnbocsánat, a kegyelem, az örök élet reménysége.

Kérünk ezért, mennyei Atyánk, hogy add, hogy ebbe igazán bele tudjunk kapaszkodni, tudjuk hinni, és az imádságainkat is, kérünk, formáld eszerint. Gyakran gondoljuk azt, hogy Te valami rosszat adsz, és azzal próbálsz minket, pedig amikor nehézségeken és fájdalmakon vezetsz keresztül, ígéreted szerint Te akkor is ott vagy, velünk vagy, és sosem hagysz el bennünket. Még ha a halál völgyén keresztül is vezetnél minket, Pásztorunk, akkor is a Te vezetésednek, a Te botodnak meg kellene vigasztalnia minket. Ezért kérjük, hogy segíts valóban a Te jóságodban, a Te atyavoltodban, a Te tetteidben bízunk, amit Krisztusban már megmutattál, hogy mennyire szeretsz minket. És kérünk, hogy erről ne feledkezzünk el. Oly könnyen kikökökent bennünket az a sok gond, amit a világ ránk zúdít, vagy saját bűneink fájdalma, amivel belül találkozunk, szívünkben látunk, kérünk, add, hogy ezeket is gyermekként tudjuk Eléd vinni, és Rád helyezni, elengedni.

De kérjük, Urunk, hogy ne csak a kérésben erősíts minket, hanem abban is, hogy ha a Te akaratodat megmutattad, akkor ahhoz akarjunk ragaszkodni, azon az úton járni, amerre irányítasz minket. Így kérünk, hogy segíts minket az imádságban, taníts arra, formáld minket Krisztushoz hasonlóvá.

Köszönjük mindazokat az imameghallgatásokat, amelyekben már megdicsőítetted magadat, amelyekben megtapasztalhattuk ennek örömét, milyen az, amikor Atyaként szeretsz minket, és megadod a jót. Kérünk, hogy ne feledkezzünk el a hálaadásról sem. Emlékeztess minket arra, hogy bármi jót vegyünk is az életben, azért Neked legyünk hálásak, még hogyha emberi eszközökön keresztül is kaptuk, vagy valami más módon, amiről nem Te jutsz azonnal az eszünkbe, kérünk, tedd természetessé a számunkra, hogy mégis Rád gondoljunk, az atyai gondoskodásodat és szeretetedet tapasztalhatjuk meg azokon keresztül. Így kérünk, erősíts minket a Benned való hitben.

Kérünk különösen azokért a testvérekért, akik betegek vagy haldokolnak. Legyél velük kórházi vagy otthoni betegágyak mellett is, és segíts Benned bízva elhordozni a test fájdalmait, de mégis kérünk, hogy hit által Benned legyen erőnk és bizodalunk.

Könyörgünk a szenvedőkért, akik nem testileg, hanem lelkileg hordoznak nagy terheket, Te vagy a minden szabadítás Ura és Istene, kérünk, hogy Te legyél az ő kapaszkodójuk, reménységük, egyetlen mentsvárunk és védelmük.

Könyörgünk, Urunk, nemzetünkért és magyar népünkért. Látod a sok babonáságot, bálványt, mindazt, ami meghatározza a hétköznapiakat, és betölti a népünk szívét, kérünk, Te adj szabadítást, Hozzád térést, ébredést.

Könyörgünk egyházunkért is, Te adj Általad elhívott szolgákat, akik hirdessék az evangéliumot Rád mutatva, Neked élve.

És kérünk, készíts fel bennünket a Veled való találkozásra is, hiszen nemcsak adventben, hanem életünk minden napján bármikor eljöhet az a pillanat, amikor Te visszajössz dicsőségesen az ég felhőin át, vagy éppen minket veszel magadhoz. Segíts, hogy készen álljunk a Veled való szemtől szembe találkozásra, add, hogy már naponként Lélek által hitből legyen Veled való kapcsolatunk, Veled együtt éljük az életünket. Ha még nincs ilyen kapcsolatunk Veled, kérünk, Te szülj újjá, Te adj nekünk Benned való hitet. Addig is, Urunk, amíg így várunk Téged mind örömben, mind fájdalomban, mind keserűségben, mind sikerben, kérünk, hogy őrizz meg minket a hitben, a gyermeki alázatban, bizalomban, hogy Téged dicsőítsünk teljes életünkkel.

Krisztusért és az Ő áldozatáért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

214,1-3. 9-10

1. Sok nyavalyánkban Atyánkhoz kiáltunk,
Mert segedelmet sehol sem találunk,
Csak ő minékünk Atyánk és gyámolunk,
Minden oltalmunk.

2. Tégedet azért alázatos szívvel
Kérünk: oltalmazz, Atyánk, jobbkezeddel,
És táplálj minket a te szent Igéddel:
Lelki étellel.

3. Itt evilágon miglen mi nyomorgunk,
Csak segedelmed alá folyamodtunk,
Mert igen kegyes Atyánk vagy minékünk:
Minden életünk.

(...)

9. Sok háborgásink lecsendesedjenek,
Hogy hatalmasok tégedet féljenek,
És mindenkoron téged ismerjenek
Örök Istennek.

10. Dicséret légyen az Atyának mennyben,
Ő szent Fiának örök dicsőségben,
És Szentléleknek velük egyetemben,
Örökké, Ámen.